



הקדוש ארחוב לווינסקי

המצפון ריחף באוויר. אלהים הביט בו בסקרנות. הפורץ הנוצץ ישב לפניו, על כסא בהדר האורחים ברחוב לווינסקי. אשתו הכינה תה כב מטבח. אני הייתי השופט. לבשתי חולצה אדומה, שפתיים אדומות ועיניים אדומות מחוסר-שינה. הפורץ הנוצץ זיעזעו פעם הרבה אנשים. הוא היה ביום סמל החוק והצדק. בלילה הוא היה פורץ. אבל איש לא ידע מזה. ידעו שהוא צייר מוכשר וכותב ספרים. ידעו שהוא איש החבר-רה הגבוהה ומזומן קבוע למסיבות קוקטייל. הוא שוחרר לפני שבוע.

"ישבת שש שנים על ביצוע 149 פריצות. עכשיו אתה רשאי לגלות את האמת. מודה או לא מודה?"

"מודה. הייתי פורץ. עבדתי עם מברג וכפפות של עור."

"מה יש לך לומר להצדקתך?"

"אין לי מה לומר. לא חטאתי."

"איך אתה קורא לפריצה?"

"גנבתי למען מטרה ברורה. יש פשעים ש-

מיוזקקים אם המטרה נעלה."

"לשם איזו מטרה גנבת?"

"לקידום המוסר. רציתי להעניש את החברה הצבועה, את המדינה."

"מה עשתה לך המדינה?"

"אגודת-הציירים לא רצתה לקבל אותי בתור חבר. המוזיאון לא רצה להציג את ה-

תמונות שלי. הדיר-

אר לא רצה להדפיס את הבולים שלי.

הייתי סגן בחיל-הגנ-דסה. צה"ל הוריד לי את הדרגה. היי-

תי שרטט מפות מוכשר. פיטרו אותי מהעבודה. רק אגו-

דה אחת קיבלה או-

ת: אגודת הממצי-

אים, כי יצרתי פא-

טנט למפות-תבליט."

"אבל אינך יכול להתכחש לעובדה שגניבת זה חטא."

"אני גנבתי רק מגנבים. הגונב מגנב פטור."

"איך הכרת את הקורבנות שלך?"

"במסיבות קוקטייל. הם היו בדרך כלל פקי-

דים בכירים. אנשים בעלי השפעה שאני יודע אישית שביובזו את כספיהם המדינה בקלפים.

בחירות. כולם עשירים מאוד. זה היה מיצויה להעניש אותם. מעולם לא פרצתי לדירה של עניים. להיפך. לפעמים גנבתי כדי לתמוך ב-

ניזקקים. פעם פרצתי בטעות לדירת עניים. החזרתי למחרת את התכשיטים. כי הכסף לשמו לא נחשב בעיני. גם לא כסף של אחרים."

"זה אנחנו יודעים."

"עזרת הרבה לעניים. תרמתי בחשאי סכומים נכבדים לעזרת שורת-המתנדבים."

"כמו רובין הוד."

"אני שונא שקוראים לי כך. אני ישראל בני-צינוני. עיתונים אחרים קראו לי ארסן לופן. זה מרגיז אותי. אין שום דמיון ביננו. הוא היה מושחת. הוא היה מזומן ידידים עשירים ל-

מסיבות בביתו ומסתלק בהמשך הערב לחצי שעה. פורץ לדירות האורחים המבלים במסיבה



בנציוני

שלו. וחזור עם השלל. אני מעולם לא שדדתי את האורחים שלי. השיטה שלי היתה לגנוב ביושר."

"מדוע בחרת להעניש את החברה בדרך זו?"

"אילו הייתי רוצה, זה לא היה איכפת לאף אחד. רק לנירצה עצמו. אבל אם גונבים ממני שווה כסף, זה איכפת לו מאוד. זו הדרך היחידה לדגוג את המצפון ולהחזיר את החברה למוטב."

"אתה האמנת בשליחותך?"

"האמנתי וגם מאמין. סיימתי אותה ברגע ש-ניכנסתי חף מפשע לבית-הסוהר. זה עורר את המצפון להרבה אנשים. כל מפקדי המשטרה שהיו קשורים למשפט שלי - פוטרו. עמוס בן-גוריון, נאור, ירקוני, הצלחתי לטהר משהו. ואני שמח שהקרבות לשם המטרה שש שנים."

עודנו מדבר כדברים האלו. והנה זרחו עיניו בנוגה אלהים ועטרת אורה סבבה את ראשו. ויהי כראותי זאת, ואירא מאוד ואצעק אבי אבי רכב ישראל ופרשיו. ואשתחו ארצה. כי קדוש האיש.

השימחה שנישבתה

ביום רביעי היה חג גדול בדגניה ב'. דגלים לבנים כיסו את בית-אלישבע ושמונה מאות אורחים. חברי הקיבוצים מעמק-הירדן, קראו ב-עיון את הבשורה הכתובה עליהם: "אכול דגים - תאריך ימים." טוב מכוס חלב - שתי כו-סות חלב."

מקהלה אפי נצר שרה בדביקות דתית עגב-נייה-עגבניה והחברה רחל לוז, אשת יושבי-ראש הכנסת, היתה אדומה מהתרגשות. בוחרים היום את מלכת-המטבח של עמק-הירדן והיא שופטת. זו הפעם הראשונה שחברות קיבוצים משתתפות בתחרות, והחברה רחל סיפרה שלולא מא-

בקה הנואש, מי יודע אם היו מרשים. היא זוכרת טוב מאוד, שלפני 25 שנה נתנו לה ביד תקציב יומי של 3 גרוש לכל חבר, ואמרו לה לנהל מטבח. פעם היא עברה על התקציב ב-2 מיל והיא קיבלה מקדיש לוז על הראש. היום, תודה לאל, היא אומרת, היא מקבלת תקציב של 155 אגורות לחבר, והיא כבר יכולה להרשות לעצמה לבשל כל יום דגים לחברים.

על הבמה ניצבו חגיגיים שמונה תנור-החשמל וסירים. לכל תנור היתה צמודה מועמדת ש-לבשה סינור קצר עם פרחים. נחמה בן-ישראל מעין-חרוד, וחנה סטיסון ממצובה ועוד שש מ-מושבים וטבריה. נחמה הכינה תרנגולת ממול-אה חבושים ברוטב-תפוזים. מעין-חרוד קור-אים לה רובינא של המטבח, אבל היא חושבת שלא צריך להגזים, היא לכל היותר חנה מרון. חנה ממצובה בישלה שלוש פרגיות ממולאות בפטריות ואבוקדו. היא תיכננה את המתכון חודשים ולא ישנה חודש. היו לה כל מיני לבטים מצפוניים אם זה יפה לגשת לתחרות, אבל בקיבוץ שיכנעו אותה שזה לא נורא. נוגה לבי-גורן מכפרי-הושע הכינה קציצות מחבושים וסיפרה לקדיש לוז שהיא הלכה לתחרות בכלל לא כדי לקבל פרס, אלא כדי לנסות על השיפ-

טים את התבשיל החדש. לפני שהיא מעזה ל-הגיש אותו לבעלה, מפני שהוא נורא קפדן ב-עניינים כאלו. יושב ראש הכנסת טעם קציצה ואמר: "לא רע, לא רע, אבל אני אוהב יותר חבושים שהם לא קציצות."

תחיה מרדיקס מטבריה הקריאה שיר ש-חיברה בעצמה לכבוד הדג-במיק-עגבניות ש-ניטבה לתחרות: "המושט מהכינרת, והעגבניה בת-העמק, / שניהם זוג-החמד, / לאדון ול-גברת." היא קיבלה מיד פרס שני.

"ועכשיו!" הרעים ברמקול אריה אבישר, מ-משרד התיירות. "ועכשיו! היכוננו! היכוננו! פרס ראשון! הגברת אסתר חבקין מכפרי-ברוך אל הבמה. זכית בפרס ראשון. את מלכת עמק-הירדן." בית-אלישבע רעד ממחאיאות כפיים. ה-גברת חבקין עלתה על הבמה עם הילדים וה-בעל. היא בכתה מאושר, גנישקה את בעלה, שומר השדות. "אמרתי שאני אוכה, היתה לי הרגשה כזאת, ואתה לא האמנת." אמרה מלכת-המטבח בדמעות.

לוז ברך אותה. הגיש לה את התעודה, לחץ את ידה ואמר בשאר-רוח: "אחרי ערב מרומם כזה, אני נוכח לדעת, כמה עלובים הם הגברים לעומת הנשים. ה'י ברוכה'." ואחרי-כך קמו כולם והתחילו ללכת הביתה והחשמלים הגדולים כבו.

ואז, רץ פתאום אבישר ממשרד התיירות, ו-תפס את המיקרופון. מה קורה כאן? זה מה שקורה כאן: "נא לחזור למקומות. יש טעות. נחמה מעין-חרוד מתבקשת לעלות לבמה. את מלכת עמק-הירדן! גברת חבקין, להחזיר את התעודה, בבקשה."

נחמה עלתה לבמה עם דמעות התרגשות ו-נהייתה מלכה. אבל החשמלים הגדולים כבר היו כבויים והיה קר. האנשים הלכו הביתה. אבישר הסתלק. אבל הוא שכח לבקש יפה סליחה מה-גברת חבקין, שעמדה בצד עם דמעות בעיניים, אבל כבר לא של אושר.

הצבא הולך על סמרטוטים

איש קטן אחד הלך ושם מודעה גדולה בעיתון: סמרטוטים מכל הסוגים, רק אצל רוזנקראנץ, סחורה טובה. בויל-הזול, דרך סלמה 36.

הלכתי להכיר את רוזנקראנץ. גיליתי שהוא האיש הכי חזק במדינה. אבל הוא לא יודע מזה. הוא מוכר לצה"ל סמרטוטים מאז קום המדינה. בסוודרים הקרועים שלו ובגרי-הניילון מלאות-הרכבות, שהוא מוכר לפי לירה וחצי קילו, מגקה החייל העברי תותחים, טאנקים ורובים. אם מחר לא יתחשק לרוזנקראנץ למכור כמה טונות סמרטוטים למשרד-הבטחון, יחלידו ה-תותחים. לא תהיה מחר מלחמה. ואני שים לא ימותו מחר בקרב.



רוזנקראנץ

אבל הוא לא יודע שהוא הכי חזק. הוא בטוח שהוא הכי ח-לש. ולכן הוא לא ישן בלילה. כי מצב הסמרטוטים בארץ חמור. קשה להשיג.

המתירים עולים, והוא מפסיד. אולי יפשוט את הרגל. ולכן הוא שם את המודעה הגדולה הזאת בעיתון. הוא החליט לא לסמוך עוד על משרד-הבטחון.

הוא בן חמישים, והולך בשבת לבית-הכנסת. יש אנשים הקוראים לו בלעג רוזנקראנץ שמא-טס. הוא אומר שאין לו מה להתבייש. שהוא מכיר את ארתור בן-נתן ואת ההורים שלו עוד מווינה.

העסק שלו נמצא בסלמה. ברחבה ענקית כמו מגרש כדורגל. ערימות הסמרטוטים נראות מרחוק, כמו גיא-ההריגה בצבעים של רנואר. הן מגיעות לגובה חמשה מטר. ושם, למעלה, יושבות תמיד חתולות ומסתכלות למטה על כל-בני-השמירה החושפים שן.

על הרצפה מתגוללים פראקים מאובקים, קרועים מתחת לבית-השחי. רוזנקראנץ אומר שזה של אבן. כל הבגדים של האנשים החשובים בצמרת מגיעים אליו. יש לו סוכנים ממטולה עד אילת.

יש כל מיני סמרטוטים. יש סוג אלף. יש סוג בית. יש תוצרת-הארץ. יש תוצרת-חוץ. השנה קנתה ישראל 100 טון סמרטוטים סוג א' מהולנד, ומכרה 400 טון סוג ב' לבלגיה.

המחירים עולים. אמריקה חדלה לקנות סמ-רטוטים מישראל. ומחר חושב רוזנקראנץ לטלפן למשרד-הבטחון, לבקש העלאה על כל קילו. אם לא - יעשה שביתה. הוא לא ימכור יותר סמרטוטים לצה"ל.

אבא שלו היה הסמרטוטר הכי חשוב באוס-טריה, וסבא שלו היה רב. גם הוא רצה להיות רב. אך אביו הכריח אותו למכור סמרטוטים. הנאצים לקחו לו את כל הסמרטוטים, והוא עלה לארץ. יום אחד באה לעסק שלו אשה יפה לבושה סמרטוטים יפים. הסמרטוטים היפים ביותר בעולם, הוא חשב. הצאית צמר קרועה מאחור, סוג ב' מצב טוב, וחולצת-משי לבנה, בלי שני כפתורים למעלה וקרועה מתחת לזרוע.

הוא השתגע פתאום להושיט יד ולשלוח הכל ישר לצה"ל לניקוי תותחים. הם התחתנו. הוא לא חסך עליה כסף, וקנה לה את הסמרטוטים הכי יפים במדינה. כך נולדו להם שני בנים ומכונת. עכשיו הוא האיש הכי חזק במדינה. אבל הוא לא יודע מזה.